

Oponentský posudek

Diplomová práce studentky **Bc. Milady Blahoutové** s názvem „*Cechy koželuhů na Prachaticku. Se zvláštním zřetelem k Netolicím*“ se zaměřuje na vývoj koželužské cechovní problematiky v prostředí poddanského města Netolic, a to ve světle dochovaných pramenů z let 1633–1862. Původní záměr věnovat se i cechu v Prachaticích a ve Vimperku, jak autorka vysvětluje v úvodu, posléze opustila s ohledem na skutečnost, že těmto cechům prozatím nebyla věnována badatelská pozornost, která by usnadnila další možnosti rozšíření tématu i na tyto lokality. Je tedy škoda, že se tato skutečnost posléze nepromítla do názvu práce, z něhož lze prvotně předpokládat, že je problematika netolických koželuhů zpracována v kontextu širšího regionu.

Diplomová práce čítá i s přílohami 127 stran a obsahuje z formálního hlediska všechny obligatorní součásti. Je možno vyzdvihnout, že struktura práce, jež je členěna do pěti kapitol a dílčích podkapitol, je promyšlená. Text dosahuje dobré jazykové úrovně (pravopisné prohřešky jsou minimální; pozor na transkripci dobového textu, kde bych např. přepisovala Lešetický, nikoli Lessetický, pozor též na náležitou interpunkci – např. s. 72), taktéž podoba citační normy je náležitě používána. V úvodu autorka srozumitelně uvedla cíl a koncepci své diplomové práce a představila dostupné prameny a literaturu k tématu.

První kapitolu (s. 13–23) studentka věnovala dějinám vybrané lokality, a to podrobně od jejich počátků do poloviny 19. století. I když by bylo možné vytknout kapitole široký záběr a zařazení některých nadbytečných údajů, zvláště pro dobu prehistorickou a raně středověkou, je možno vysledovat, že se autorka pokusila o plastické představení vývoje města s vyzdvihnutím lokálních podmínek, které ovlivňovaly i hospodářský vývoj města.

Ve druhé kapitole (s. 24–58) se autorka zaměřila na výklad vývoje cechovního zřízení v českých zemích, což je pochopitelný odrazový můstek pro sledování dané problematiky v konkrétním městě. Studentka prokázala, že se seznámila s dostupnou literaturou a že se v dané problematice skutečně velmi dobře orientuje. Třetí, stručně koncipovaná kapitola (s. 59–60) se pak dotýká netolických cechů, a to ve světle dostupné literatury, kdy je vedle zkoumané korporace povědomost o cechu pekařském, řeznickém, sladovnickém, soukenickém, kožešnickém, krejčovském, ševcovském a společném cechu bednářů, kolářů, kovářů a truhlářů. Celkem tedy ve městě k roku 1654 působilo 9 cechů, nikoli 12, jak autorka na s. 59 uvádí (místo započítání smíšeného cechu jako celku zřejmě započítala i jednotlivá řemesla, jež ho tvořila). V rámci rozpravy prosím o vysvětlení doby vzniku cechu

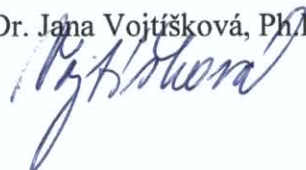
sladovnického, kdy autorka nejprve uvádí rok 1537 a v následující větě rok 1552 (s. 59). V souvislosti se stručným výčtem netolických cechů si dovoluji položit otázku, zda lze v dochovaných pramenech vysledovat lokální význam jednotlivých cechů, případně přesahy jejich významu i za hranice města, a zda se autorka např. pohledem do knih trhových, kšaftovních či svatebních smluv, jsou-li dochované, pokusila alespoň v základních rysech sledovat majetkovou situaci uvedených řemeslníků, čímž by si mohla též zodpovědět zásadní otázku, jaké bylo postavení koželuhů v netolickém městském prostředí a jak byli v porovnání s ostatními majetní.

Čtvrtá kapitola (s. 61–63) je soustředěna na výklad týkající se koželužského řemesla. Autorka opět prokázala, že se seznámila s dostupnou literaturou a že se v tématu orientuje. Jádro práce pak spočívá v kapitole páté (s. 54–100), kde se autorka zaměřila na netolický koželužský cech ve světle jeho dochovaných písemností (kapitola 5.1), kde zúročila poznatky z oblasti diplomatického bádání a představila typologii a základní diplomatickou charakteristiku dochovaných pramenů společně i se stručnou obsahovou stránkou dochovaných pramenů. Z metodického hlediska tak vyřešila problém torzovitosti pramenné základny, která neumožňuje ucelený a systematický výklad dějin cechu. Zvláště v této části je tak možno spatřovat základní přínos diplomové práce, byť je možno mít k některým závěrům výhrady. Zvláště se to týká podkapitoly 5.1.3, která se má dotýkat „spisového materiálu“ (s. 74–78). Ve skutečnosti se ve všech uvedených případech jedná o listiny, které byly cechem vyhotoveny. Podobně bych se přimlouvala o zařazení dochovaných finančních knih (s. 78–81) k úředním knihám, neboť spisový materiál se v oblasti této agendy nedochoval; samostatně by bylo možné finanční písemnosti vyčlenit, kdyby se autorka např. pokusila o rekonstrukci deperdit (zvláště spisového materiálu finančního charakteru). V kapitole 5.2 (s. 82–100) autorka analyzovala dochované prameny normativního charakteru a shrnula fungování netolického koželužského cechu.

Za závěrem, v němž autorka představuje výsledky svého výzkumu (pozor na některá neobratná tvrzení: „...*přináší důležité poznatky v oblasti obecného vývoje cechovních organizací na území republiky*“; „...*první zmínky o městě pocházejí z roku 981*“), následuje seznam zkratk, soupis pramenů a literatury a pečlivě volená obrazová příloha.

Předkládanou diplomovou práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji ještě známkou výborně.

PhDr. Jana Vojtíšková, Ph.D.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'J. Vojtiskova', written over the printed name.

V Hradci Králové 8. června 2018